

Sygn. akt VIII U 564/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2019 r. w Gliwicach

sprawy S. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 12 lutego 2019 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję częściowo w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu S. P. prawo do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem, że jego dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniósł:

a) w 1978 roku 42.764,04 zł (czterdzieści dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt cztery złote 4/100),

b) w 1979 roku 42.764,04 zł (czterdzieści dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt cztery złote 4/100)

począwszy od 1 grudnia 2018 roku.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 564/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lutego 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przeliczył ubezpieczonemu S. P. wysokość emerytury od 1 grudnia 2018 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1978 roku do 1997 roku. WWPW wyniósł 92,40%. Organ rentowy wskazał, że dokonał ponownego przeliczenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem z urzędu minimalnego wynagrodzenia za lata 1978 i 1979.

Ubezpieczony w odwołaniu od powyższej decyzji wniósł o jej zmianę i uwzględnienie do obliczenia wysokości emerytury jego rzeczywistych wynagrodzeń za lata 1978 i 1979.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. P. w okresie od 6 czerwca 1977 roku do 31 maja 1991 roku był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) jako kierowca. W latach 1978-1979 wykonywał pracę kierowcy autobusu w bazie B., a następnie przeszedł na bazę G.. Ubezpieczony dowoził pracowników do zakładów pracy. Praca kierowcy autobusu wiązała się z licznymi nadgodzinami ponieważ kierowca dowoził pracowników na godz. 6.00 do pracy. Następnie odwoził ich po 8 godzinach pracy. W związku z powyższym pracował przynajmniej 10 godzin dziennie. Wynikało to z tego, że musiał wyjechać wcześniej w trasę, aby pracownicy dowożeni do zakładów pracy zdążyli na swoją zmianę. Odwoził ich zaś dopiero po zakończeniu zmiany. Po przejściu na bazę w G. ilość przepracowanych nadgodzin wzrosła.

Z umowy o pracę wynika, że ubezpieczony został zatrudniony ze stawką 8,50 zł na godzinę plus 3 zł dodatku funkcyjnego, premia regulaminowa, i został zatrudniony na warunkach przewidzianych w załączniku nr 27 do Układu Zbiorowego Pracy dla Przemysłu Węglowego z dnia 1 stycznia 1975 roku.

Z kartoteki zarobkowej za 1980 rok wynika, że ubezpieczony był zaszeregowany do stawki 12,50 zł za godzinę – nie wpisano jednak od kiedy. Następnie został zaszeregowany do stawki 22 zł za godzinę - od 1 września 1980 roku. W 1980 roku ubezpieczony pracował w nadgodzinach – miał przepracowanych średnio 350 godzin miesięcznie. Ponadto był uprawniony do deputatu węglowego – 6 ton w naturze i 2 ton w ekwiwalencie pieniężnym w skali roku. Z życiorysu znajdującego się w aktach osobowych wynika, że ubezpieczony założył własną rodzinę w 1975 roku.

Do wniosku o prawo do emerytury S. P. załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z tego przedsiębiorstwa za lata 1980-1990. W dniu 24 grudnia 2018 roku ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury przez uwzględnienie rzeczywistych zarobków z lat 1978-1978.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów sąd ustalił, że w latach 1978 i 1979 ubezpieczony uzyskał wynagrodzenie w kwocie 42.764,04 zł rocznie.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: dokumentów z akt organu rentowego, dokumentów z akt osobowych, zeznań świadków K. S. (karta 15), J. S. (karta 15-16), przesłuchania stron (karta 16).

Na wszystkich przeprowadzonych dowodach sąd oparł się w całości dając im wiarę.

Sąd zważył, co następuje:

odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.) możliwe jest przeliczenie emerytury. Przepis ten stanowi:

Art. 111. 1. Wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Przy obliczeniu wysokości emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne za lata 1978 i 1979 ponieważ ubezpieczony nie przedłożył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za te lata. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego możliwe było ustalenie faktycznie i z pewnością otrzymywanego wynagrodzenia.

Zgodnie z § 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r., nr 237, poz. 1412) do okresów zatrudnienia przed 1 stycznia 1981 przyjmuje się 25 dni roboczych w miesiącu, a po 1 stycznia 1981 roku 22 dni robocze w miesiącu. Wynikało to z tego, że przed 1 stycznia 1981 roku soboty były dniami pracującymi. Ustalając wynagrodzenie miesięczne ubezpieczonego sąd uwzględnił, że w spornym okresie ubezpieczony miesięcznie przepracował po 25 dni, a w tym 3 soboty. Zatem normatywny czas pracy wyniósł 22 dni x 8 godzin + 3 dni x 6 godzin = 194 godziny. Z kartoteki zarobkowej za 1980 rok wynika, że ubezpieczony stale pracował w nadgodzinach. Z zeznań świadka K. S. wynika, że ubezpieczony w spornym okresie pracował po 10 godzin dziennie i było to mniej nadgodzin niż po przejściu na bazę G.. Także J. S. i ubezpieczony potwierdzili te okoliczności tj., że po przejściu do G. nadgodzin było więcej. W tej sytuacji sąd przyjął, że ubezpieczony pracował po 10 godzin dziennie. Czyli miał przepracowanych miesięcznie 250 godzin. Z tego 56 godzin było godzinami nadliczbowymi (250 godzin – 194 godziny = 56 godzin). Sąd przyjął, że za 1 godzinę pracy ubezpieczony otrzymywał 8,50 zł stawki zasadniczej + 3 zł dodatku – jak wynika z umowy o pracę. Dawało to 11,50 zł za godzinę. Z kartoteki zarobkowej za 1980 rok wynika zaszerogowanie do stawki 12,50 zł za godzinę, jednak nie wiadomo od jakiej daty. Dlatego sąd przyjął w całym spornym okresie stawkę wynikającą z umowy o pracę. Zatem miesięczne wynagrodzenie przedstawiało się następująco: 250 godzin x 11,50 zł + (56 godzin x 11,50 zł) x 50% = 3.197 zł.

Ubezpieczony był uprawniony do deputatu węglowego zgodnie z załącznikiem nr 27 do Układu Zbiorowego Pracy dla Przemysłu Węglowego z dnia 1 stycznia 1975 roku. Odsyłał on do postanowień ogólnych. Zgodnie z § 3 pracownikom objętym układem, utrzymującym rodzinę, przysługuje deputat w węglu kamiennym w ilości 8 ton rocznie. Zgodnie z § 5 ust. 2 ekwiwalent pieniężny za 1 tonę węgla kamiennego wynosi 550 zł. Ubezpieczony założył rodzinę w 1975 roku i w związku z tym był uprawniony do deputatu węglowego w ilości 8 ton rocznie w spornym okresie. Zatem z tytułu uprawnienia do deputatu węglowego wynagrodzenie miesięczne ubezpieczonego należy powiększyć o kwotę 366,67 zł (550 zł x 8 ton = 4.400 zł rocznie, zaś 4.400 zł : 12 miesięcy = 366,67 zł).

Ostatecznie miesięczne wynagrodzenie ubezpieczonego to 3.563,67 zł (3.197 + 366,67 = 3.563,67). Wynagrodzenie roczne to 42.764,04 zł (3563,67 zł x 12 miesięcy = 42.764,04 zł).

WWPW emerytury ubezpieczonego z uwzględnieniem powyższych dochodów wzrośnie.

Mając powyższe na uwadze sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. przyznając prawo do przeliczenia świadczenia od daty złożenia wniosku.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek